

Universitätsbibliothek Paderborn

R. P. D. Ioannis Ivsti Lanspergii, Natione Bavari, Illvminati Ac Religiosissimi viri, Carthusiae Coloniensis ante annos centum Vicarii, & Magistri Nouitiorum laudatissimi Opera

In Qvinque Tomos Distributa, à mendis expurgata, veteri integritati
restituta, & indicibus locupletata

In Passionem D.N. Iesv Christi Homeliae quinquaginta sex, Theoremata
viginti octo, totidemque sermones. In Monotesseron Praeterea Eivsdem
Passionis Dominicae, iuxta Euangelistarum & historiae fidem, Elucidatio.
Conciones ad Haec Paraeneticae in praecipuis anni & Sanctorum
festiuitatibus habitae

Landsberg, Johannes Justus

Coloniae Agrippinae, Anno M.DC.XXVIII

Iesus illusus, videndus producitur Art. & Hom. XXXIV.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47113](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47113)

Orationis
tempore
phantasias
inutiles ad-
mittere quā
sit temera-
rium.

Faciē Christi
conspue
aut cedere
quis mystice
dicatur.

Adorantes
Christū fal-
so qui sint.

Esaiā 29.

Arundinem
vni se quisq;
reputare de-
beat.

Caput Chri-
sti quis my-
stice arundi-
ne percutiat.

Ocium no-
strum cur
Christum
vulneret.

uenimur. Inclinamus profunde corpus, sed cor manet erectum: os loquitur cum Deo, à quo cor interim auersum est ad mundana, aut peccata. Rogamus Deum vt intendat orationi nostre, cui nos ipsi non intendimus. Petimus multa, at phantasias implicati, nescimus ipsi quid petimus. Quomodo ergo Deus exaudiet nos, quando nos ipsos non audimus? Nonne res derisione est plena, loqui cum rege pro ardua causa, aut aliquid petere magni ab eodem, & interim eidem vertere dorsum, ludereq; cum catello? Nunquid non rectè illi diceretur à rege, Cur illudis mihi? An magis tibi non est res cordi quam petis, aut desiderio, vt interim dum mihi loqueris, cum bestia ludas? Hoc tamen modo nos facimus orantes, quippe qui cum phantasias prorsus inanibus ludimus, cum videlicet inter orandum cogitationibus viliū periturarum que rerum, Deo interim cordis nostri vertentes dorsum occupamur. Porro si eo tempore quo Deum adoramus, quo genua flectimus quovè cultum in exteriori homine quemlibet alium impendimus Deo, intra nos malis, obscenis, impurisvè cogitationibus occupamur, Christum quidem salutamus: sed interim tamen in eius faciem aut spuimus, aut alas ei damus. Spuit enim in faciem Christi, qui immundas tractat cogitationes in suo corde. Cedit, qui inuidiā iraq; tenet impios affectus. Quartò, falso Christum adorat, quisquis verbis Christum confitetur, factis negat, ore Dominum honorat, blasphemat moribus. Hoc proh dolor multi faciunt, cum sacerdotes tum monachi, qui labijs Dominum honorant, quando cor eorum interea longè est ab eo, nempe qui inter laudandum Dominum, tractant quomodo sua perficiant studia iniqua. Hoc modo iniqui faciunt sacerdotes, qui completorium legentes, dicunt: *Dignare Domine nocte ista, sine peccato nos custodire*, paulò post ingressuri in eundem lectum cum suis quas in delicijs habent concubinis. Quid hoc aliud est, quam Dominum irridere? Verum dicit quispiam: Quid igitur faciam? Num, ne irrideam Dominum, deo orationem intermittere? Haudquaquam, sed voluntatem malam corrigere debes, & immunditias cordis abijcere. Quintò, quomodo Christus arundine illuditur, quasi is qui solum nomen habeat regis, idq; vacuum absq; honore & autoritate: Ita tu potius de teipso sentiens, expende quam instabilis, vacuus, absq; integritate, sine constantia, sine virtute infirmum & miserabile sis figmentum, qui neque operari, neque velle possis bonum absque Deo. Arundo es, quæ nisi dextera Dei teneatur, pro fragilitate tua cito contereris, aut conquassaberis. Sextò, percutere caueamus caput Christi, arundine. Arundine percutit, quisquis per vitam ociosam ac bono fructu vacuum Christum offendit. Dolet enim Christus ocium nostrum, quod ad sanguinis vsque fusionem illum vulnerat. Quare, inquis, Christum ocium meum vulnerat? Ideò profectò vulnerat, quia in te atque in tua vita nihil videt, quo suæ respondeas vitæ, per quam & erudire & prouocare ad sui imitationem te studet, se tibi ponens in exemplum. Caue igitur esse, vt arundo, vacuus.

IESUS ILLUSUS, VIDENDUS PRODUCITVR.

Articulus. XXXIV.

Et post-

ET postquam illuserunt ei, exiit iterum Pilatus foras, & dixit eis: Ecce adduco eum vobis foras, vt cognoscatis, quia in eo nullam causam inuenio. Exiuit ergo Iesus portans spinicam coronam, & purpureum vestimentum. Et dicit eis: Ecce homo. Cum ergo vidissent eum pontifices & ministri, clamabant, dicentes. Crucifige, crucifige eum. Dicit eis Pilatus: Accipite eum vos, & crucifigite. Ego enim non inuenio in eo causam, Responderunt ei Iudæi. Nos legem habemus, & secundum legem debet mori quia filium Dei se fecit. Cum ergo audisset Pilatus hunc sermonem, magis timuit. Et ingressus est prætorium iterum, & dicit ad Iesum. Vnde es tu? Iesus autem responsum non dedit ei. Dicit ergo ei Pilatus. Mihi non loqueris? Nescis, quia potestatem habeo crucifigere te, & potestatem habeo dimittere te? Respondit Iesus. Non haberes potestatem aduersus me vllum, nisi tibi esset datum desuper. Propterea qui tradidit me tibi, maius peccatum habet. Et exinde Pilatus quærebat dimittere eum.

Matth. 27.
Marc. 15.
Ioan. 19.

HOMILIA XXXIV.

CVM omnem suæ crudelitatis vim milites nequam & pessimi nebulones in Iesum exercuissent & flagellis, spinea corona, spuris ac sanguine faciem totumq; corpus opplessent, aded vt nulla iam esset corporis pars à tumore, liuore, læsioneve aut vulnere libera, adeoq; Iesus miserabiliter foret tractatus, vt ne species quidem ei adesset hominis: Pilatus sic illudum atq; miserabiliter afflictum, produxit secum foras, vt viso Iesu aded miserabiliter afflicto, Iudæorum furor mitigaretur, nihil enim magis familiare est naturæ, quam miseris & miserabilibus compati, præsertim confortibus naturæ eiusdem. Itaq; sperabat Pilatus, vbi Iesum ludibrijs pœnisq; aded afflictum vidissent Iudæi, quod ipsum post tantam ignominiam susceptam, deinceps de regni ambitione suspectum non haberent, nec tam crudeliter afflicto ac misero inuidere, aut eius possent sanguinem sifire. Itaq; Pilatus eduxit Iesum foras ostendendum populo.

Quare Iesum foras eduxerit Pilatus.

Mirum quomodo pius Iesus ambulare poterat in quo mirabile erat, post tantas pœnas, post tot cruciatus, post tantam denique sanguinis effusionem, viriumq; exhaustionem, quomodo vel stare potuit, ne præ debilitate virium caderet ad terram. Dicit itaq; Pilatus ad Iudæos: Ecce adduco eum foras, vt cognoscatis quia nullam in eo inuenio causam. Emendatum ergo eum dimittam. Si nullus est mali causa in Iesu Pilate, quid in eo emendabis? Si innocens est, cur innocentem affligis? cur flagellas? cur spinis coronas? nequaquam ab iniustitia excusaris Pilate, qui ad gratiam hominumq; instantiam innoxium affligis, licet enim vt liberet illum à morte, propterea sic punieris innocentem, non tamen à delicto rotus excusaris. Id ipsum enim nihilo secius facere debueras & poteras, hoc est, innocentem debueras liberare absque flagellis, obstre-

Pilatus flagellando Iesum ab iniustitia non excusatur.

pen-

pentibus quantumlibet Iudæis, præcipue quia teste ore tuo, innocentem tenebas.

At vide quam miserabile, quam sit flebile, quamq; lamentabile quod sequitur: *Exiit ergo Iesus portans coronam spineam & purpureum vestimentum: hoc est, coccineum.* Dicit ergo Pilatus, *Ecce homo*: aperiens chlamydem Iesu coccineam, quo viderent Iudæi, quomodo flagellatus, quomodo vulneratus, quomodo denique sanguine esset Iesus rubricatus. Interim verò dicit: *Ecce homo* q. d. Videtis ne Iudæi, quomodo expedierim eum, quomodo lacerauerim eius corpus flagellis & virgis? Videtis ne quomodo propterea quod Christum se regem nominauerit, quod in eo accusastis, illum coronauerim? *Ecce homo.* Videtis in eo speciem hominis? Vidistis ne vnquam hominem sic affictum? Videturne vobis habere formam speciemq; hominis? Quid formidatis eum futurum regem, qui hominis speciem amisit? *Ecce homo.* Dissimilis factus est homini. Nequaquam est futurum vt timeatis in eo maiestatem regiam. Nolite igitur formidare regem, qui homini factus est dissimilis. *Ecce homo.* Ecce quam laceratus, quam consputus, quam pollutus sanguine. Ecce quomodo stat, hominis non habens speciem, Parcite vel eidem, quem aded deiectum videtis. Flagellatus est, consputus est, vellicatus est: hoc est, barba priuatus est & capillis per euulsionem pro bona eorundem parte: coronatus est spinis, ludibriosa amictus est veste. Patent eius vulnera vsq; ad costas. Spinae impulsæ sunt vsq; ad verticem. *Nulla est in eo à planta pedis vsque ad verticem capitis, sanitas.* Nunquid adhuc inuidetis? num satiamini pœnis? Quiescite nunc, quandoquidem pœnis & laboribus repletus est, tam impiè, tamq; crudeliter tractatus, vt magis non possit. Vide autem iam, inuidia mentes quomodo induruerunt. Siquidem videntes Iesum Iudæi, nulla penitus compassione sunt mori. Sentiebant enim hoc Pilatum egisse propterea, vt Christum emendatum ex eorum manibus liberaret. Eam ob rem vehementiori arserunt ira, induratisq; sunt inuidia acriori, clamantes: *Crucifige, crucifige eum.* Quasi d. Nequaquam nos pœnis eius satiabis. Nunquam nos, quantumlibet afflixeris eum, placabis, nisi crucifixum viderimus. Non quiescemus, donec animam eius mors extorserit. Vide quam perinax Iudæorum nequitia. Nunquam mederi potest malitiæ vbi semel obstinata fieri cœperit. Magna certè est contumelia, magna persecutio Domini, magna iniuria facta est Christo, qui tam malus existimatur, tamq; pestilens ac exitiosus, vt nulla eidem posset inferri pœna adeo magna, qua placari vellent Iudæi, aded eum habuerunt exosum. Vide iam quam dolorosum fuerit Christo, ante oculos statui inimicorum suorum humiliatum (iuxta opinionem hominum) & ignominia affectum, pœnisq; & vulneribus atq; doloribus toto corpore plenum. Sciebat Iesus Iudæos exultaturos in sua passione, atq; suæ insultaturos afflictioni. Quâ putatis igitur dolebat, se videns tam exosum haberi, qui tam fideliter & perfectè amat omnes, vt nulla sibi compassio exhiberetur, omnes in ipsius pœnis exultarent, nemo satiaretur pœnis eiusdem, nec quantumuis etiam sibi miserabiliter afflicto & innocenti parceretur, sed maximo pere ab omnibus instaretur clamareturq; vt crucifigeretur. Vide quam stat verendus ante oculos odientium se, ab eisdem quos amabat tantopere exosus. Vidit sui illusionem suamq; pœnam præstare gaudium inimicis, nullamq; se inuenire aut compassionem

Eductio hæc Iesu quam fuerit lamentabilis. Ioan. 19.

Esaiæ 1.

Nequitia Iudæorum quâ fuerit pertinax.

tionem aut misericordiam apud eos, quos innumeris extulerit beneficijs. Recordare quod haud fieri potuerit, quin mater eius benedicta tunc in populo fuerit, clamantiumq; audierit voces, quas aduersus filium suum impij clamabant: *Crucifige, crucifige.* Hec quotquot clamantium audiuit voces, tot in virgineo pectore suo sensit gladios. Porro Pilatus audiens Iudæorum obstinatam malitiam, stomachando illis dixit: *Accipite eum vos, & crucifigite.* Quasi dicat. Non est meum, homines innocentes crucifigere. Vos hoc facite. Cum Iudæi audissent quod Pilatus accusationes eorum hæcenus adductas non curaret, ad aliam se accusationem conuertunt, dicentes: *Nos legem habemus, &c.* In Leuitico habebatur de blasphemo occidendo. Veruntamen Christus haudquam blaspheus fuit. Constebatur enim quod verum erat, esse se Dei filium. Cum autem Pilatus hos audisset sermones, Iesum videlicet esse filium Dei, magis timuit, puta quod filium Dei indignè nimis tractasset. Persuasibile enim erat Pilato, Iesum filium esse Dei: quandoquidem cum esset paganus, apud quos multorum est Deorum assertio, facillè potuit Pilatus credere, de semine Iesum esse diuino. Quamobrem Iesum introduxit, quo certior fieret cuius esset filius, solum ipsum vnde esset interrogans. Quo nihil respondente, (vel quia Pilatus nihil horum intellexisset, si generationem illi suam Dominus etiam voluisset exponere: vel quia noluit fauorem gratiamve aucupari Pilati, vnde eius passio simul & nostri redemptio impediretur) Pilatus seculari fastu tumens, ægrè tulit ac dixit: *Mhi non loqueris? Nescis quia potestatem habeo crucifigere te, & potestatem habeo dimittere te?* His verbis seipsum iudicat damnatum Pilatus. Siquidem quem toties innocentem pronunciauerat, iudicare atq; ad mortem damnare non debuit, præsertim cum in sua (vt fatebatur vltro) situm foret potestate, Iesum dimittere aut crucifigere. Respondit Iesus illum potestatem non habere maiorem aliamve, quam eam quæ data illi foret desuper: eumq; qui Pilato se tradidisset, hoc est, tam Iudæos quam Iudam suum discipulum maius habere peccatum, grauiusq; deliquisse, quod innocentem ad mortem tradidissent. Hæc verba expendens Pilatus, inuenit se quoque peccasse, licet minus quam alios, qui Iesu mortem procurabant. Ex hac igitur occasione ne delinqueret, reusq; Christi inueniretur mortis, statuit omninò Iesum liberum dimittere.

In vestium ornatu quando peccetur: patientia quam contra osiores sit necessaria: inuidia item quantum sit peccatum.

COgita hic illudum Christum vestibus atq; insignijs derisorijs. Disce tu non gloriari, non ostentare te in vestibus, non in clenodijs auri & argenti, non in gemmis & ornamentis. Hoc enim ad omnes pertinet Christianos, præcipuè tamen ad monachos, quorum vestes schemate huiusmodi vt simplicitatem, vt mundi contemptum, vt sui despectionem præferant, fiunt. Quærere verò superbiam, gloriam aut ostentationem in monasticis vestimentis, quæ signa instrumentavè sunt humilitatis, quam grandis est abusio? Habent certè monachi vestium genus quod humilitatem prædicet, quomodo fatuorum vestimenta prædicant stultitiam. Si itaq; fatuus de præcioso panno quæreret indui in signum suæ insipientiæ, quis non argueret eum stultitiæ fictæ? Monacho ergo quomodo congruit vestis superba, humilitatem

Gloriandū non esse in vestibus aut ornamentis. Vestimenta monastica quo schemate fiant. Vestis superba quantum dedecet monachos.

L
litatem